

“พ่อแม่ต้องช่วยสร้างสรรค์ เผ่าพันธุ์ไม่ได้เก่งนี่นะ”

หลังจากสอบ Entrance เสร็จ ข้าวฟ้างก็ขลุกอยู่แต่ในบ้านตลอดตามอุปนิสัย ยกเว้นเป็นบางครั้งเช่นไปงานเลี้ยงรุ่นสมัยเรียน ป. 4/3 และรุ่น ป. 6/1 เพราะเพื่อนโทรฯเข้ามาชวน

ที่โรงเรียนอนุบาลสุรินทร์สมัยนั้น(ราวปี 2538) เขามีนโยบายอยู่ว่าถ้าเรียนจบชั้น ป.4 จะขึ้นชั้น ป.5 เขาจะรวมเอาเด็กที่มีผลการเรียนดีถึงเกณฑ์มาสอบแข่งขันเพื่อเข้าห้องKing คือ ป. 5/6 (อ.ศุภมาส เป็นครูประจำชั้น) แต่เมื่อขึ้นชั้น ป.6 ห้องคิงก็ย้ายไปเป็น ป.6/1 (อ.อรทัย)

เด็กเรียนดีและผู้ปกครองส่วนใหญ่ ต่างก็ใฝ่ฝันอยากจะเข้าห้อง King กันทั้งนั้น เพราะมันเป็นเกียรติ เป็นศรีประโยชน์ทวี แก่ชาติและประเทศ- ตนเทอญ เป็นบำเหน็จรางวัลอันยิ่งใหญ่ของชีวิตเลยทีเดียว (แต่จะเป็นการกดดันมากสำหรับเด็กที่ไม่พร้อม) จากนั้นก็จะมีการจัดระบบห้องเรียนในชั้น ป.5 กันใหม่ทั้งหมด เด็กก็จะมี การสลับปรับเปลี่ยนห้องเรียน

ช่วงที่ข้าวฟ้างกำลังเรียนอยู่ในชั้น ป.3 – ป.4 ผลการสอบจะอยู่ในลำดับที่ 6 - 7 ของห้อง (ทั้งโรงเรียนมีชั้น ป.4 อยู่ 8 ห้อง คือ ป.4/1 – ป.4/8) เมื่อข้าวฟ้างจบชั้น ป.4 ปิงจึงได้ถามลูกสาวในวันหนึ่งว่า

“ฟ้าง อยากจะเข้าเรียนในชั้น ป.5 ห้อง King เหมือนพี่หว่ามัยลูก?”

เพราะพี่สาวก็สามารถสอบเข้าเรียนในห้อง KING ได้เมื่อปีที่แล้วหยก ๆ

“อยากสิพ่อ ถามได้” ข้าวฟ่างตอบค้อน ๆ เสียงจ้อย

“ถ้าพ่อมีวิธีช่วยพอจะสำเร็จได้ ฟ่างพร้อมที่จะปฏิบัติตามมั้ยล่ะ?”

“พร้อมจ๊ะพ่อ” ข้าวฟ่างตอบอย่างหนักแน่น “ทำยังไงล่ะพ่อ?”

“พ่อจะตีวเพิ่มเติมเสริมให้อีกหน่อย รับรองว่าฟ่างจะมีโอกาสได้เข้าห้องคิงมากเลยจ๊ะ”

เพราะข้าวฟ่างนั้น I.Q. โดยพื้นฐานดีพอใช้(แต่ไม่ถึงกับเก่ง)

เมื่อปีที่แล้ว พ่อได้จัดโปรแกรมสอนพิเศษภาษาอังกฤษเพื่อเตรียมความพร้อมให้พี่ลูกหว้าก่อนจะขึ้นเรียนชั้น ป. 5 และถือโอกาสเอาน้องข้าวฟ่างมาปูพื้นฐานเล่น ๆ เป็นเพื่อนพี่หว้า ได้บ้างไม่ได้บ้างก็ช่างมัน

ปรากฏว่าส่วนใหญ่น้องมักจะเรียนรู้และตอบได้พอ ๆ กันแต่จะฉับไวกว่าพี่เล็กน้อย กระทั่งพี่หว้าเริ่มจะออกอาการว่า ‘เสียหน้า’ ทำท่าจะท้อ ๆ บ้างแล้ว ปิงจึงต้องเริ่มเปลี่ยนมาสอนให้เฉพาะพี่หว้าตามลำพังแทน โดยหาโอกาสคุยกับน้องข้าวฟ่างสองคนลับหลังพี่ลูกหว้าก่อนจะถึงเวลาตีว่า.....

“ฟ่างออกไปเล่นข้างนอกก่อนไป” เพราะคิดว่าธรรมชาติเด็กมักชอบเล่น คงจะพอใจ

ข้าวฟ่างก็ออกไปเล่นริมสระตรงหน้าต่างติดห้องที่สอน เมื่อสอนพี่หว้าเสร็จปิงก็หันมาทบทวนเนื้อหา ปรากฏว่าข้าวฟ่างก็ตอบลวดหน้าต่างเข้ามาดักหน้าพี่หว้าบ่อยครั้ง ปิงจึงต้องเรียกไอ้อ้วน(ฟ่าง)มาบอกเหตุผลตรง ๆ ในภายหลังว่า

“พี่หว้าเขาจะท้อถอยหมดกำลังใจนะลูก”

“ฟ่างก็อยากรู้เหมือนกันนะพ่อ” ลูกท้วงเสียงแข็ง

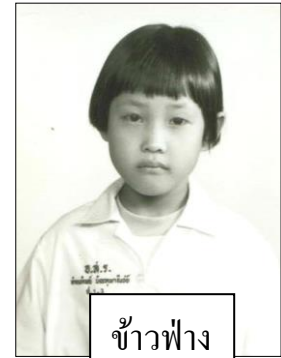
“โอเค ดีมากลูก เยี่ยม” ปิงยกหัวนิ้วโป้งชม แล้วก้มลงไปหอมสองแก้มลูกอย่างชื่นชม

“พ่อภูมิใจในตัวลูกอย่างมากเลยจ๊ะ แล้วพ่อจะสอนฟ่างให้พิเศษอีกต่างหาก โอเค.....?”

ปิงโน้มหน้าอย่างนุ่มนวลเพื่อเป็นการเสริมแรงบวกด้วย

“โอเคจ๊ะพ่อ” ข้าวฟ่างพยักหน้ายอมรับอย่างเข้าใจ

ตลอดเวลาแห่งการศึกษาที่ผ่านมาของลูกๆ ก็อยู่ในสายตาของพ่อตลอด(แม่ติดภาระต้องทำกับข้าวนะ) การบ้านทุกบท แบบฝึกหัดทุกเรื่องจึงผ่านตาปิงหมด เรื่องไหน ข้อใดที่ลูกสงสัยติดขัด หรือ โจทย์ข้อใดที่เป็นปัญหามีเทคนิคพลิกแพลงดีปิงก็มารักไว้หมด ก็ปิง

เป็นครูนี้มา(เน้นคณิตศาสตร์) ปิงตั้งใจจะไว้ใช้ทบทวนให้ลูกอีกครั้งเพื่อเตรียมสอบปลายภาคเรียนอยู่แล้ว

ส่วนการใช้ตัวเพื่อเตรียมสอบแข่งขันเข้าห้องKing นั้น ถือว่าเป็นผลพลอยได้มากกว่า เพราะปิงไม่ได้คาดหวังตั้งเป้าไปไกลตั้งขนาดนั้นเลย

ก่อนจะสอบแข่งขันเข้าห้องKing 4-5 วัน ปิงก็จัดการทบทวนคณิตศาสตร์ในข้อธรรมดาทั่ว ๆ ไป สลับกับโจทย์ปัญหาที่ลูกเคยติดขัด และโจทย์พลิกแพลง กระทั่งลูกแจ่มกระจ่างพอควรแล้ว ก็ให้ลูกทบทวนวิชา ส.ป.ช. และปิงก็ได้คิดตั้งคำถามไว้บ้างเป็นช่วง ๆ เพื่อทดสอบประเมินผลหลังการอ่านของลูก (ซึ่งปิงก็ต้องอ่านทบทวนมาแล้วล่วงหน้า)

วันสอบ(25 มี.ค.38) น้องข้าวฟ่างค่อนข้างมีความพร้อม แต่ความไม่มั่นใจที่มีมาแต่เดิม อันเป็นอุปนิสัยก็ยังมีอยู่มาก เพราะมีนักเรียนเก่ง ๆ สุขยอดจากแต่ละห้อง(8 ห้อง)มาเข้าสอบแข่งขันกันเยอะแยะเกือบ 140 คน แต่คัดไว้เพียง 40 คนเท่านั้น ข้าวฟ่างก็รู้ตัวเองคืออยู่แล้วว่าอยู่ในระดับหางๆ แถวเขา โอกาสแห่งความหวังคงยังห่างไกลริบหรี่มากส์ (อาการประจำตัวของข้าวฟ่างอย่างหนึ่งก็คือกลัวการทดสอบ จะตื่นเต้นจนเป็นไข้ก่อนสอบเสมอ)

ก่อนจะเข้าห้องสอบปล่อย ‘ไก่อ้วน’ ลงสนามดี ปิงก็ได้ก้มลงกระซิบให้กำลังใจกับลูกว่า “ไม่ต้องเครียดนะลูก ทำให้เต็มความสามารถได้แค่นั้นพอก็ไม่ว่าอะไรอยู่แล้ว”

ดูแววตาข้าวฟ่าง ก็ออกอาการฝ่อ ๆ ไม่เชื่อมั่นในตัวเองอยู่มาก ตัวก็รุ่ม ๆ เหมือนจะเป็นไข้

“ทำข้อสอบให้รอบคอบถี่ถ้วน ไม่ต้องรีบส่งนะลูก ถ้ามีเวลา

เหลือก็ควรจะทำทบทวนอีกหน่อย กันตกหล่นผิดพลาดนะ”

“สอบเสร็จแล้วก็พาเพื่อน ๆ เล่นในโรงเรียนเพื่อรอพ่อแม่มารับนะลูก”

เนื่องจากว่าแม่ติดภารกิจต้องไปดูแลอาม่า(ยาย)ที่ป่วยอยู่ที่

กรุงเทพฯหลายวันแล้ว ส่วนพ่อปิงก็กำลังติดภารกิจดูแลการรับสมัครนักเรียนเพื่อเข้าเรียนในชั้น ม.1 และ ม.4 ของ โรงเรียนอยู่พอดี ปิงก็จึงต้องคอยหาเวลาว่างเพื่อแว็บมาดูแลลูกบ้างเป็นครั้งคราวไป เข้าทำนองงานหลวงก็ไม่ขาดงานราษฎรก็ไม่บ่บกพร่องนะเคือ.....

11.00 น. ปิงก็แว็บมาเพื่อจะพาลูกไปหารับประทานอาหารเที่ยง แต่ข้าวฟ่างที่กำลังเล่นสนุกอยู่กับเพื่อน ๆ กลับเอยขึ้นก่อน

“พ่อซื้อมาให้ฟ่างกับพีหว่าเลยได้มัยพ่อ ฟ่างจะอยู่เล่นกับเพื่อน ๆ ที่นี้แหละ”

ลูกหว่า

“พวกเราจะอยู่จนถึงเวลารอผลสอบเลยค่ะ” ฝั้นร้องบอกแทรกขึ้นมา

ฝั้นก็เป็นเพื่อนของข้าวฟ่าง ฝั้น ฟ้า มิน และนนท์มักมีผลการเรียนที่ดีเหนือข้าวฟ่างมา โดยตลอด แต่ลำดับที่ก็ติด ๆ กันอยู่ โดยมี จี๊ด และ ตี๊ด ผลัดกันเป็นเบอร์หนึ่งและสองของห้อง ตลอดกาล(เก่งหมักส์ ๆ ติดแพทย์-เภสัชแน่ะ)

“โอเค ยังงั้นพวกหนู ๆ รอสักแป๊บเดี๋ยวนะจ๊ะ เดี่ยวลุงจะซื้อข้าวเที่ยงและขนมมาเพื่อทั้งหกคนเลย”

เมื่อไปซื้อข้าวหอมมาแล้ว ก็ส่งลุงห่อข้าวให้เด็ก ๆ พร้อมกับถามเด็ก ๆ ไปว่า

“เขาจะประกาศผลสอบกันกี่โมงจ๊ะ ?”

“อาจารย์บอกว่าบ่ายโมงค่ะ”

น้องฝั้นและน้องฟ่างตอบพร้อมกันเสียงใส

ดูแลเรื่องอาหารการกินของลูก ๆ

แล้วปิงก็รีบกลับไปทำหน้าที่ต่อ ก็รู้ว่าโรงเรียนอยู่ติดกันนี่นะ ประมาณเกือบบ่ายสองโมง เมื่อ

เจ้าหน้าที่รับสมัครเข้าประจำหน้าที่ได้เรียบร้อยแล้ว ปิงก็แว๊บออกมาดูลูก ปรากฏว่าเพื่อน ๆ หายไปหมดเห็นแต่ลูกของตนนั่งหง่าวอยู่สองคนที่ซุ่มข้างประตูโรงเรียนอนุบาล

พอมอเตอร์ไซด์เล่นเข้าไปใกล้ ลูก ๆ ก็พากันวิ่งเข้ามาหาพ่อปิง ยิ้มแย้มแจ่มใสชิงแย่งกันแจ้งผลการสอบว่า

“พ่อ ฟ่างสอบเข้าห้องคิงได้”

ปิงก็จอดรถ ก็ลงไปกอดลูก(ตัวหายร้อนแล้ว) และหอมสองแก้มลูกอย่างชื่นใจเป็นที่สุด

“เห็นไหมล่ะ ถ้าเชื่อพ่อ ทำตามที่พ่อบอกไว้รับรองไม่ผิดหวัง จริงมั๊ยลูก ?”

“จริงจ๊ะพ่อ เพื่อน ๆ ฟ่างไม่ได้เลยซักคนนะพ่อ”

ข้าวฟ่างหมายถึงเพื่อน ๆ ที่เล่นอยู่ด้วยกันเมื่อสักครู่นี้คือฝั้น มิน ฟ้า และนนท์ ทั้งสี่คนนี่ล้วนแต่เคยมีผลสอบที่เหนือข้าวฟ่างมา โดยตลอด

“นั่นเห็นไหม พวกเขาเก่งกว่าเรา แต่เขาอาจฝึกฝนน้อยกว่าเรา เราก็มีโอกาสชนะเขาได้” ปิงก็หอมแก้มลูกอีกครั้งอย่างชื่นชม

“ขอพ่อไปดูประกาศผลสอบให้ชื่นใจแว๊บบเดียวนะลูก”

ลูก ๆ ก็วิ่งนำหน้าพาปิงเดินตรงไปยังป้ายที่ติดประกาศผลสอบ ซึ่งอยู่ใกล้ ๆ ตรงนี้เอง มีผู้ปกครองเจ็ดแปดคนกำลังมุงดูผลสอบอยู่ ลูก ๆ วิ่งนำหน้าไปแหวกผู้คนชี้ให้ดูเสร็จสรรพ กลับถึงบ้านข้าวฟ่างเกิดฮึด

“พ่อ..แล้วเมื่อไหร่พ่อจะสอนภาษาอังกฤษให้ฟ่างเหมือนพี่หว่าล่ะคะ?”

“โอเคลูก เย็นนี้พบกันนะจ๊ะ” เพราะปิงก็ต้องรีบไปเข้าทำงานต่อ

“โอเคค่ะ”

นั่นคือเรื่องหนหลังแต่ครั้งอดีต ทำให้ข้าวฟ่างต้องย้ายออกจากกลุ่มเพื่อนเก่า ไปเรียนอยู่กับกลุ่มเพื่อนใหม่ในห้องคิงชั้น ป.5/6 (ชั้นชั้น ป.6 ห้องคิงก็คือ ป.6/1- อ.อรทัย) กับเพื่อนกลุ่มใหม่ เมื่อเรียนจบมัธยมศึกษาปีที่หก ถึงคราวจะต้องแยกย้ายจากลากันไปตามวิถีชีวิต ก็เลยคิดถึงกันนัดพบปะสังสรรค์ก่อนจากกับเพื่อน ๆ กลุ่มเก่า ป.4/3 และกลุ่ม ป. 6/1 ปิงก็ยินดีและอนุญาต นอกนั้นลูก ๆ ก็จะขลุกอยู่แต่ในบ้าน เมื่ออยู่หลาย ๆ วันเข้าลูกก็เริ่มออกอาการเหงา-เบื่อ เป็นปิงก็งมเบือเอื่อมเช่นกันแหละ ข้าวฟ่างจึงได้ทวงสัญญาเมื่อสาขันธ์กับปิง

“พ่อ ไหนว่าจะซื้อเครื่อง V.C.D ละจ๊ะ?”

แล้วข้าวฟ่างยังเคยบอกไว้ว่า แผ่นวีซีดี ไม่จำเป็นต้องซื้อเลยเพราะ

“ที่บ้านไอ้ตึก(เพื่อนสนิท) มีเป็นตั้ง ๆ ยืมได้สบายมากเลยพ่อ”

“โอเคลูก เย็นนี้ไปเลือกด้วยกันเลยจ๊ะ”

เมื่อไปถึงร้านก็เดินดูทุก ๆ ยี่ห้อ พ่อจะเอาเข้าจริงลูก ๆ ก็เลือกเอาแต่ยี่ห้อที่ราคาถูก ๆ เข้าไว้ โดยให้เหตุผลว่า

“ดูได้ระยะเดียว เดียวก็เบือหรือพ่อ อย่างเครื่องวีดีโอนั่นไง”

ก็จริงของเขา เพราะเครื่องวีดีโอที่บ้านปิง ยังใหม่เอี่ยมแจ่มแจ๋วอยู่เลย ขณะเปิดใช้เครื่อง ก็มักมีอุปสรรคบ่อย ม้วนเทปบกพร่องบ้าง เครื่องฉายหัวอัดสกปรกง่าย ต้องถอดออกมาล้าง เช็ดถูบ่อย ลูก ๆ ก็จึงพาลเบือ ๆ กันไป

อีกทั้งสมัยนี้(2546) V.D.O. มันก็ตกยุคแล้ว มีแผ่นวีซีดีเข้ามาแทนที่ มีวางขายเก๋ลือตลาด เบียดวีดีโอตกขอบไปเลย ราคาแผ่นวีซีดีก็ถูกกว่า เครื่องเล่นก็ราคาสองถึงสามพันเศษ

ๆ เท่านั้นเอง ปิง(คาดเดา)รู้สึกว่ภาพก็จะคมชัดกว่าวิดีโอ ปัญหาต่าง ๆ จากการใช้ก็คงจะไม่มี จุกจิกกวนใจเหมือนวิดีโอ(มั้ง)

“เสียเงินดีกว่าเสียลูก” ปิงกับเมียคิดสรุปกันแบบนี้

“เราควรจะทำบ้านให้เป็นสวรรค์ ลูก ๆ ก็อยู่แต่ในบ้านมาโดยตลอด ไม่มีนิสัยชอบออกนอกบ้านอยู่แล้ว เราจะไปทำให้บ้านเป็นที่รู้สึกน่าเบื่อสำหรับลูกก็จะดูไม่ถูกต้องนัก อีกทั้งฐานะทางการเงินก็ไม่ถึงกับเดือดร้อน เพื่อลูก ๆ พ่อแม่ก็ต้องตัดใจ” ปิงเล่า

แต่ถ้าต้องเป็นหนี้ถึงกับกู้ยืมผ่อนส่งอันนี้(โดยส่วนตัว) ปิงก็เห็นว่ายังไม่ควรจะทำแต่เพียงอย่างเดียวของปิงย่านักย้าหนาในเรื่อง **การประหยัดมัธยัสถ์ และการไม่ก่อหนี้**

‘การซื้อวีซีดีครั้งนี้คงจะไม่ถึงกับ “เห็นข้างจี๋ จี๋ตามข้าง” อย่างที่คำพังเพยเขาว่าไว้หรอกนะ’ ปิงคิดอย่างคนที่เคยลำบากยากจน ต้องทนอดประหยัดมัธยัสถ์มาเกือบทั้งชีวิต

อีกสิบกว่าวันก็จะถึงวันประกาศผลสอบ (คะแนน)เอนท์ครั้งที่สองแล้ว ระหว่างนี้ปิงถือว่าเป็นการซื้อความสุขสบายคลายเคลียดให้ลูก ๆ มากกว่า ปิงคาดว่า ถ้าเตี้ย-แม่ยังอยู่(ถึงแก่กรรมนานแล้ว) ท่านคงตำหนิเอาแน่ ๆ เลยว่า

“ฟุ่มเฟือย สรุ่ยสรุ่ย ตามใจลูก ๆ ไม่เข้าเรื่อง”

อยู่จุฬาฯปี 1 มาแนะแนวฯรุ่นน้อง

‘มันคนละยุคสมัย คนละสถานการณ์ ปัจจุบันพื้นฐานมันก็คนละอย่างกัน แต่ส่วนใหญ่ผมก็ยังดำเนินชีวิตตามแนวเศรษฐกิจพอเพียงที่เตี้ยแม่ได้พร่ำสอนอย่างเหนียวแน่นเสมอมา ไม่ได้สรุ่ยสรุ่ยหรือประมาทในการใช้จ่ายแต่อย่างใดเลยครับ’ ปิงสารภาพกับเตี้ยแม่อยู่ในใจ

เรื่อง **‘ห้องKING’** นี้ ตัดตอนมาจากนวนิยายเรื่อง **เตรียมลูกเอ็นท์เงินลูกตู้** ตอน **‘หางยเจ็บ’** พ่อแม่มีมือใหม่ที่จะพัฒนาเพื่อเพิ่มโอกาสทางการศึกษาแก่ลูก ก็ควรรับศึกษาเตรียมความพร้อมแต่เนิ่น ๆ นะครับ

มัวร์ให้ถึง ม.ปลาย ก็สายเกินการณ์ รอให้ถึงเอ็นทรานซ์ก็สายเสียแล้ว

ขอบอก ๆ.....

สนใจก็คลิกไปที่ www.sura.ac.th → E-Book → อาจารย์ชิงชัย

ขอให้ทุกท่านจงโชคดีกับการศึกษาของบุตรหลานนะครับ

“ครูชิง”

สุขของฉัน อยู่ที่งาน ฉันลิขิต
อยู่ที่คิด ที่ฝัน ปั้นอักษร
อยู่ที่แต่งบทประพันธ์ฉันท์กาพย์กลอน
เพื่อผู้อ่อนเยาว์อ่านป้อนปัญญา

“ชิงภูมิ ชัยศิษฐ์”